

Zdenko Kodrič *Agfina pokrovi**Živalska pomota*

Domov prihajam zgodaj. Pričakujem te na kavču.
Nog zdavnaj več ne čutim. Kot tekoči asfalt
pridrviš iz šole. Slečeš dežni plašč:
odrešitev iz vseh smeri in rokav je moker. Na križu so
klešče. Kdo jih uporablja, če je vsaka zveza elektronska,
vsaka številka ničla? Okrogli odmori so za bolne,
zdravim kot pijavke, ki razlagajo domotožje.
San Cristobal je prestolnica žganja,
gledaš fotografije, z očesom potuješ,
v kapilarah je največ dreka, rak se tam dobi.
Vrata so nekaj hipov še odprta, hči obrača knjigo,
pri oknu sedi in išče kazalo in očala.
Prepih je izginotje duha, dokončen svet.
Izhoda ni, ker je indijansko pokopališče brez vrat.
Prezgodaj si priznala napako. Žival sama dobro ve,
kdaj jo bo pobralo. Sončni mrk je čist in bel.

Sneg in testament

Trije tipi oblačijo Boga v črno tkanino.
Indijanka mu gladi črne lase.
(Bila je kratkolasa. In lasje so se ji svetili
kot pragozd v beli ribi.)
Speča deklica opazuje snope koruze.
Nekdo jo fotografira. Agfina pokrovčki
prekrivajo brazde koruzne njive.
Konj bo stopil nanje. Izginila bo podoba.
Dim spreminja pokrajino. Krokavci mehko odleti.
Pod njim žabe z blatom nase lepijo komarje.
Album slik je končno poln: bele katedrale,
sloki konji, reke na baterije in klobuki.
Negativna misel je raketa, hitrost pogleda,
križ požene sliko v čas, ki izgine.
Nikogar ni, ki bi sprožil plaz,
rakcem nabil kopita in zasnežil moje žile.

Zdenko Kofler Mišice

Umazan avto komaj seže s kolesi v mesto.
Pralnica ga dobro namili. Ko plačam, je kot nov.
Dež po navadi umije šipe in zemljo razrahlja.
Do prvih hribčkov je le kilometer.
Prisopiha. Sama sva. Privezana na cesto.
Steber v telesu je njeno znamenje. Pozna skoraj vse:
na Ptujski gori je iz kamna – sramotilen,
v Uxmalu so ga zgradili večni Maji
le za hlebec sončnega obsidiana.
Od indijanskih dobro prekrvavljenih mišic
dobiva vrečo črne moke. Avto potisneva v
vročo senco, kjer laž zlije noč v jutro.
Zjutraj obkroživa katedralo. Star policist zamiži.
Od meditacije pomodrijo mišice. Iz jame se blešči.
V zalivu počakava sonce. Na Ptujski gori zazvoni.

Pretakanje

Vonj je zmečkana beseda na jeziku.
Z vinskim kisom babica namoči škornje.
Kaj se nisi dovolj nahodila! Mi odkima.
Njena mehka koža je idealno darilo za Boga.
Zjutraj ne pretakam vina. Otroci so še v šoli.
Izobraženi vsevedi, izginjajo svetniki.
Stopnice dol so kot brv čez. Za potovanje
nisem zakon. Moram res ljubiti, če se zatakne laž
ob kos železa, kaj moram res teči,
če v grmu ni ničesar? Nate mislim.
Deska v kamenju, spodaj zemlja.
Kakšna roža. Ne razumem samote, ki pretaka
tekočino v plastične sode. Mojzes je bil tisti,
ki je izumil kletko. Ameriški pesnik Wright
prav zdaj misli na vino. (Kot Noe.) In vlažen zid
mu napenja čelo, v kleti riše obod jezika. Kaj pa jaz?

Pes v avtu

Zmotila naju je govorica. Pes je preplaval reko,
vanj sem vrgel kamen, da bi ga utišal.
Potopljena ladja se je nagnila. Z mojim
pogledom je nekaj narobe: vedno je vse urejeno.
Tudi pasja uta, kosti, plastična skleda za vodo –
vse je tako ravno in zloženo. Iz izpušnih cevi
se je zakadilo. Odprla si okno. Z belo tipko.
Cesta je bila ravna, kot tista v New Havnu.
Smeh naju loči. Iz potopljene ladje
sem prinesel preprogo: Avguštinove sanje.
Brez madeža, mozolja, gube in brazgotine
je najino polje. Tam, kjer je stičišče robov,
so dlake. Lajež psov je bil nenadoma nepopisno lep.
Pokrajina naju zveže z avtomobilsko šipo,
ustavi pa rdeča bencinska črpalka.
Zelo daleč sva prispela. V nejasno sliko avta.

Pokrajina

Posmehuje se mi. Splava ne bo več na reki.
Po kamnih zdrsi koža. Ne dvigne krila.
Zavpije: nekaj sem si zmočila!
Do mesta je še daleč. Cesta je rjuha,
nikoli sama in izsušena. Modra in rjava.
Kot jezik, ki ga zapičim v uhanu.
Ali res misliš, da je vse slabo?
Pretirava, ko se odveže od kazala v knjigi.
Zjutraj sežem z roko tja dol. Nje pa ni.
Noht se blešči v puščavi. Čez morje
je daleč, visoko nad oblaki Drava
pljuska v ritem razsutega peska.
Prepusti se valovom, ji predlagam.
In me ne poslušaj. Zato ves čas molčim.
Pred nama je neprehodna gora. Trka lunin ščip.